

ALS ANTONIO DE SLUIER VAN MAYA LICHT

Kurt Horres' Meistersinger von Nurnberg hernomen in de Munt

door Jos Hermans

DIE MEISTERSINGER VON NÜRNBERG, Brussel 1985

De Munt lijkt met Wagner een wat moeilijke periode te beleven. De afgelopen jaren werden plannen voor De Ring tweemaal geannuleerd en dit seizoen mocht men zich tevreden stellen met een voor de derde maal heropgewarmde productie van Die Meistersinger. Tot overmaat van ramp verlaat de muzikale directeur het huis op het moment dat zijn carrière in Bayreuth in de steigers staat. Allicht wordt het nu wachten op de nieuwe muziekdirecteur Kazushi Ono, een man met Wagnererervaring. Kurt Horren ondertussen al 15 jaar oude encenering zit te paard op zowel traditie als op vernieuwing. Dat is te merken in de decors, in de kostuums en de personenregie. Over traditie en vernieuwing en de spanning daartussen daarover gaat dit stuk maar als zich door de jaren heen een laagje stof op de productie heeft verzameld dan wordt de traditie een beetje een onbedoelde. Dale Duesing amuseert zich te pletter tijdens zijn Beckmesser-act die aan de pantomime grenst en die in zijn soort onverbeterlijk is. Ook al heeft Wagner met Beckmesser geen karikatuur bedoeld toch moet zijn werk de test met zulke idiosyncratische rolopvattingen kunnen doorstaan. Om het met de woorden van Hans Sachs te zeggen: Men kan de kwaliteiten van regels afwegen aan de uitzonderingen die zij toestaan. In

sterk contrast met Duesings hyperkinetische rolinvulling staat José Van Dams sterk verinnerlijkte Sachs die hij met de voor hem typische autoriteit en bedwongen pathos aflevert als ging het om Bach, die andere Duitse meester die in het tweede bedrijf zo prominent aanwezig is op het Nurembergse dorpsplein. Over Duitse meesters gaat dit stuk tenslotte niet in de laatste plaats. Deze Sachs "stinkt niet naar pek", hij ruilt veel van het anecdotische van zijn schoenlapperspersonage in voor de bezielende generositeit van de leermeester. Zijn interactie met Eva is treffend, verhelderend en vaak erg ontroerend. Met een meesterlijke economische aanwending van zijn stem slaagt Van Dam erin de partij zonder kleerscheuren door te komen, een enigszins onverwachte en dus indrukwekkende prestatie. Robert D. Smith karakteriseert Stolzing als een sympathieke rebel zonder verwaandheid. De beide versies van het prijslied maar meer nog de proefliederen "Am stillen Herd" en "Fanget an" voert hij tot het vocale hoogtepunt van de avond. Emily Magee kwam Susan Chilcott te vervangen van wie men een meer eigentijdse, geëmancipeerde Eva had kunnen verwachten. De David van Toby Spence kon de schitterende Roberto Zacco niet doen vergeten maar vervulde het personage van poëzie en ontwapenende spontaneiteit die bij het personage hoort. Franz Josef Selig heeft het grote stijlgevoel voor Wagner. Hij laat zijn partij ademen met mooie gebonden zanglijnen. Een grote Marke in wording? Het koor van de Munt presteerde voortreffelijk vanaf het openingskoraal tot op de feestweide. Maar de hand van een groot regisseur was nauwelijks nog te bespeuren in de massatonelen die van de nachtelijke rel en de feestweide zo'n bedwelmende, georganiseerde chaos moeten maken. De intelligente poging om de leerjongens bij de handeling te betrekken kwam regelmatig als gekunsteld over. Het negentiende eeuwse repertoire past Antonio Pappano als een handschoen. Dramatische spanning weet hij op een natuurlijke wijze tot stand te brengen. De manier waarop hij de Schopenhaueriaanse resignatie laat binnensijpelen in de prelude tot het derde bedrijf laat allicht het beste hopen voor zijn nieuwe publiek in Covent Garden.

DIE MEISTERSINGER VON NURNBERG

Muzikale leiding **Antonio Pappano**
Regie **Kurt Horres**
Kostuums **Andreas Reinhardt**

José Van Dam Hans Sachs **Emily Magee** Eva
Dale Duesing Beckmesser **Robert D. Smith**
Walther **Toby Spence** David **Ulrike Tenstam**
Magdalena **Franz-Josef Selig** Vei Pogner